

ligste børneværnsager gennemgås af en specielt sagkyndig, før de forelægges til afgørelse i børne- og ungdomsværnet. Sådanne ordninger kan yde samme garanti for et sagligt oplæg til børneværnets beslutning som ovennævnte pædagogisk-psykologiske konsulentordning, og der er derfor i lovforslaget indføjet en adgang for socialministeriet til at dispensere fra den obligatoriske konsulentordning. Det forudsættes, at dispensation kun meddeles, når forberedelsen af børneværnsagerne i pågældende kommune er lagt således til rette, at der er skabt sikkerhed for, at i hvert fald de sager, der efter forslaget i andre kommuner skal behandles under medvirken af en pædagogisk-psykologisk konsulent, gennemgås af en tilsvarende sagkyndig, således at han får lejlighed til at yde børne- og ungdomsværnet fornøden vejledning, før sagerne afgøres.

2. Særlige regler for København.

Efter den gældende lov er børneværnet i København organiseret på en anden måde end i det øvrige land. Magistraten udøver principielt de beføjelser, som uden for København er tillagt børneværnsudvalget, men visse afgørelser, navnlig vedrørende forsorg uden for hjemmet, der ikke er af rent forsørgelsesmæssig karakter, er dog henlagt til et særligt udpeget råd, børnenævnet, bestående af et forretningsudvalg og 4 kredsværger for hver af de 24 børneværnskredse, byen er inddelt i.

Det er imidlertid anset for rigtigst, at det almindelige ansvar for børne- og ungdomsværnet i kommunen ligesom i det øvrige land placeres hos det særligt valgte organ, der herefter foreslås benævnt „Københavns børne- og ungdomsværn“. Af praktiske grunde foreslås det dog, at visse områder af forsorgen skal kunne overdrages til den af magistraten ledede administration, men det forudsættes, at magistraten handler på børne- og ungdomsværnets vegne og med mulighed for dette til at angive retningslinier for forsorgen og også til at træffe afgørelser i særligt vanskelige sager, der forelægges for det.

For at muliggøre deling af børneværnet i mindre afdelinger er det foreslået, at der i stedet for en næstformand og en stedfortræder, hvoraf den ene skal opfylde betingelserne for at være dommer, skal være 2 næstformænd i børne- og ungdomsværnet, der begge skal opfylde de almindelige betingelser for udnævnelse til dommer, jfr. retsplejelovens § 42, stk. 3, 1. pkt. Det vil blandt andet være disse næstformænds opgave at varetage det retsbeskyttelses-hensyn, som uden for København tilgodeses ved dommermedvirken. Under hensyn hertil forudsæt-

tes det, at der ved godkendelsen af en vedtægt for børne- og ungdomsværnet i København tages stilling til, hvorvidt kommunen skal oprette selvstændige stillinger til disse næstformænd, således at der sikres størst mulig uafhængighed i forhold til den administration, der forbereder og forelægger de enkelte sager for børne- og ungdomsværnet.

3. Amterne og landsnævnet for børne- og ungdomsforsorg.

a. Børne- og ungdomsforsorgens centrale administration var et af hovedemnerne for overvejelserne i udvalget af 1953 vedrørende børneforsorgens administration, jfr. udvalgets betænkning nr. 191/1958.

Der opnåedes enighed om at foreslå *landsnævnet for børne- og ungdomsforsorg* opretholdt som *administrativ ankeinstans* samtidig med bevarelse af den i 1954 indførte adgang til domstolsprøvelse af afgørelser om anbringelse af børn uden for hjemmet m. v. Dette forslag blev gennemført ved ændringerne i lov om offentlig forsorg i 1958.

Erfaringerne for landsnævnets virksomhed i den forløbne tid har været så gode, at der ikke er fundet anledning til at stille forslag om principielle ændringer vedrørende landsnævnets sammensætning eller opgave som almindelig administrativ ankeinstans vedrørende børne- og ungdomsværnenes beslutninger om anbringelse af børn og unge uden for hjemmet. Landsnævnet har betydet en værdifuld aflastning af landsretterne og har gennem sin forligsvirksomhed fremmet det samarbejde med forældrene, som i så høj grad indgik i målsætningen for 1958-loven. Med henblik på at forbedre de praktiske muligheder for denne virksomhed er fristen for landsnævnets behandling af ankesagerne foreslået forlænget fra 1 til 2 måneder, men i øvrigt er bestemmelserne bevaret uændrede med enkelte undtagelser, som der nedenfor er gjort rede for.

b. I overensstemmelse med administrationsudvalgets indstilling gennemførtes ved *lovændringen i 1958* bl. a., at opgaverne som *kontrolorgan* i forhold til børne- og ungdomsværnene blev lagt bort fra landsnævnet, fordi de var vanskeligt forenelige med dets principielle stilling som ren ankemyndighed, der ikke udøver kontrol og tilsyn på eget initiativ. Kontrolopgaverne blev begrænset og i øvrigt henlagt til amterne. Dette gjaldt således gennemgangen af indberetninger fra børneværnene om børns anbringelse uden for hjemmet og fra socialudvalgene om pålæggelse og inddrivelse af bidrag for børnene samt revisionen af børneværnsregnskaberne.